

enkelt Baneanlæg i § 1, og jeg gaar ud fra, at enten maa der, inden denne Sag endelig forlader Rigsdagen, være blevet opnaaet mellem de paagældende Egenes Repræsentanter og Indenrigsministeren, en endelig Forstaelse om disse Baneanlæg, saaledes at ogsaa for deres Vedkommende Bemyndigelse kan blive en Lovforpligtelse, eller ogsaa maa det Spørgsmaal henstaa til yderligere Overvejelse og Forhandling med Ministeren, ogsaa efter at Loven er udkommen. Og dette gælder naturligvis endnu mere om saadanne eventuelle Baneanlæg, som yderligere maatte blive søjede til her, og som alt ere anmeldte til Den Behandling, for saa vidt der maatte blive Spørgsmaal om Jærnbaneanlæg, der endnu ikke ere undersøgte fra Regeringens Side, og om hvilke den altsaa ikke kan andet end være i sin gode Ret til at forbeholde sig sin Stilling. Saaledes har jeg opfattet det, og jeg tror, at efter den Praksis, vi have med Hensyn til Jærnbanelove, maa dette være den eneste mulige Forstaelse, saaledes at altsaa de Baneanlæg, som den højtærede Minister ikke har gjort nogen Indbending mod, ogsaa kunne betragtes som lovbestemte.

Det ærede Medlem for Ribe Amts 3dje Valgtreds (Buss) ankede over, at man havde ladet Bestemmelsen om Ekspropriationskommissionens Sammensætning i Henhold til Loven af 1861 falde og var vendt tilbage til Forordningen af 1845. Jeg skal derom bemærke, at Loven af 1861 jo hidtil kun har været anvendt paa jydsk Baner. Med Hensyn til de Baner, vi senere have vedtaget, navnlig de Baner, der bleve vedtagne i 1888 — ogsaa jydsk Baner — er Loven af 1845 bleven anvendt, idet det nemlig var en bestemt Førdring fra det andet Tings Side, at man skulde blive ved denne Forordning. Forstellen mellem Ekspropriationskommissionens Sammensætning efter enhver af disse to Forordninger er jo den, at ifølge Forordningen af 1845 ere Ejerne ikke repræsenterede uden indirekte. Ekspropriationskommissionen sammensættes nemlig der af en Landinspektør som Formand, to af Indenrigsministeriet, eller i sin Tid af Rentekammeret valgte Medlemmer, og to valgte af Amtsrådet. Disse fem Medlemmer ere den egentlige Kommission; men den tillæder to Medlemmer, valgte af det paagældende Sogneraad for de Trier, som passere Sognets Område. Loven af 1861 derimod har den Sammensætning, at Indenrigsministeriet vælger Formanden, Amtsrådet 2 Medlemmer og de paagældende Lodsjeere, for saa vidt et vist Antal af dem lader sig repræsentere, have Udgang til at vælge 2 Medlemmer. Den sidste Fremgangsmaade har

som sagt tidligere mødt en meget bestemt Modstand i det andet Ting. Jeg kender det saa meget mere, da jeg har deltaget i de Forhandlinger, der førte til Loven af 1888. Ved dette Lovforslags Behandling og ved Konferencen mellem Udvalgets Repræsentanter og Ministeren gentog den ærede Minister med stor Styrke sin Modstand paa dette Punkt og mente at have vægtige Grunde til ogsaa nu at fastholde denne Modstand. Det er lige overfor den Modstand, at Forslagsstillerne have været enige om at frasalde dette Punkt, idet man ikke har tillagt det nogen væsentlig Betydning. Jeg vil tilføje, at for saa vidt det her gælder om private Jærnbaneanlæg, i hvilke Kommunerne utvivlsomt ville blive interesserede i første Række, vil det selvfølgelig ogsaa være en kommunal Interesse ikke at saa Ekspropriationsudgifterne skruede højere op, end hvad retfærdigt kan være.

Den ærede Minister begyndte sin Udtalelse i Gaar med at omtale, hvad jeg havde ytret med Hensyn til det tidligere Hovedlandejevsvæsen og den Rolle, det spillede, og mente, at jeg ikke havde Ret til at betegne Udgifterne til Hovedlandeveje, som en saa afgjort Hartkornsbjærd, som jeg havde gjort. Jeg tror ikke desto mindre, at jeg vist nok har Ret i denne Opfattelse; thi den ærede Minister maa jo erindre, at Udgifter til Hovedlandeveje efter Loven af 21de Juni 1867 ere fordelte paa Hartkornet, saa at den Andel, som Købstæderne betale, kun svarer til Købstadshartkornet, der er en overmaade ringe Del. Denne Andel udredes ganske vist nu af Kommunekassen; men den bærer kun den Del, som svarer til Hartkornet, og medens den samlede Afgift er 2 Millioner Kr., er Købstædernes Bidrag dertil kun 55,000 Kr., saa det er et aldeles forsvindende Beløb. Jeg maa i Forbindelse hermed for øvrigt tilføje, hvad maasse ikke alle ærede Medlemmer have været opmærksomme paa, at Udviklingen af vort Jærnbanevæsen allerede har ført til en Nedgang i Udgifterne af Amtrepartitionsfonden til Vejene. (Ufbyrdelse af Indenrigsministeren). Naa, den ærede Minister har allerede nævnet det; vi ere nu komne ned til lidt over 2 Millioner Kr., medens vi tidligere vare oppe ved 2½ Million Kr. Dertil skal jeg knytte det Saab, at vi ved en videre Udvikling af Jærnbanevæsenet yderligere ville komme ned med Udgifterne til Vejvæsenet, som efter min Mening ere ulige fordelte, idet de saa godt som udelukkende bæres af Hartkornet. De bleve tidligere, om ikke udredede af Statskassen, saa dog udredede igennem Statskassen. For 1867 var Beløbet ca. 700,000 Kr., og man